

אתמול, תוך כדי עוד רצף ידיעות מדממות, מכל רחבי הארץ, כשתחושת חוסר האונים לנוכח זעם ההמונים וההסתה המשתוללת (משלל הדתות והצבעים) מחד, וחולשת המנהיגות (מכל הקשת הפוליטית) מאידך, והתהייה האמתית... מה אני... אזרחית אחת קטנה... בקצה הסקלה... יכולה לעשות... מצאתי את שני הטקסטים האלו מחוברים. כאילו לא קשורים... אבל כל כך מתאימים. משלימים. וככל שאני קוראת בהם יותר, אני מוצאת בהם יותר משענת. סוג של תזכורת ופרופורציות.

הבדלה – אמיר גלבו

שעה זו שנתכנסה לנרתיקה חמה
שוב אני רוצה לראות בנחמה .
שהבטחתי לעצמי כה מעט .
שלא קיימתי לעצמי כה הרבה .
ואבוי שאני מוצאה בהבטחה
שהבטיח ה' לאברהם
שהבטיח ה' ליעקב
שזרעם ירבה כחול
על שפת הים
לרוב .
שאני לא אברהם .
שאני לא יעקב .
שהבטחתי לעצמי כה מעט .
שלא קיימתי לעצמי כה הרבה .
שאינני יכול
שאינני אלא חול
מעט מהרבה" .

ויקרא פרק י"ט

לג וכי-יגור אֶתֶּךָ גֵר, בְּאֶרְצְכֶם--לֹא תוֹנוּ, אֹתוֹ.
לד כְּאֶזְרַח מִכֶּם יִהְיֶה לְכֶם הַגֵּר הַגֵּר אֶתְכֶם, וְאָהַבְתָּ לוֹ כְּמוֹךָ--כִּי-גֵרִים
הָיִיתֶם, בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם: אֲנִי, יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם.
לה לֹא-תַעֲשׂוּ עֹול, בְּמִשְׁפָּט, בְּמִדָּה, בְּמִשְׁקָל וּבְמִשׁוֹרָה.
לו מֵאֲזַנִּי צִדְק אֲבִנִי-צִדְק, אֵיפֶת צִדְק וְהִין צִדְק--יִהְיֶה לְכֶם:

ביום שישי הבא, 23.10, אנחנו יוצאים לטיול משפחות עם דלניה ה'.
למרות הרצון הטוב, ושיתוף הפעולה ההדוק ברמת רכזי התרבות
והמזריכים, עד כתיבת שורות אלו, מעטים מאוד נרשמו מדלניה ה'.
אני מאמינה שאצלנו, בזכות המסורת המפוארת של טיולי המשפחות,
והידיעה/ההרצף של התארגנות דורשת הרשמה מראש, נרשמו הרבה
משתתפים.

בדלניה ה' הסלנון הוא אחר, וחלק מחבלי הלידה של פעילויות משותפות יהיו-
להערכתי - לימודי הדדי של הרגלים ומסורות
כרע מוזמנים 5 אוטובוסים. או 4 אוטובוסים ומיניבוס. לכמעט 180 נרשמים.
(25 מהם מדלניה ה').

החוף שבו נסיים את הטיול בסעודת ליל שבת הוא החוף של מעון מיכאל.
(של הקיבוץ עצמו).
בכל מקרה,
מסלול המבולעים -
ואזי ערה.

ימים טרופים של מהומות ואי שקט. שם, וכמעט בכל פינה בארץ.
אתמול התקשר אלי עבד בווארט, החבר שלי שקיבל על עצמו בשמחה
ובאהבה לדולה את הובלת היום הזה, במחוזות חייו, כמה שעות אחרי
הפילוסוף בען שמואל, ואמר בעצמו שזהו שיהיה חושב שלאור מה שקורה בוואדי,
כדאי לדחות את הביקור שלנו.

הוא היה מאוד נסער. וביטלנו את פלישת ההכנה שהייתה מיועדת להיות.
בהמשך היום, הבנתי שהמחבל של אתמול, מליע מהכפר סילאת שליז ג'נין,
שם שם יש לי מכר. התקשרתי אליו. הוא היה נחוש בדעתו ש"קומץ
מטרופים משני הצדדים" לא יהרסו לנו את החיים כאן, ושתק שהוא "עולם
כמנהל ינהל".

נראה לי, שדווקא בימים טרופים שכאלו, אנחנו צריכים להיפגש עם השותפים
שלנו, כאן בארץ הזאת
אני בודקת אפשרויות נוספות של מפגש והכרות עם סביבת חיים של ערבים
ישראלים, הכירות עם הנרטיב שלהם, התרבות, אורחות החיים ועוד.
זה יהיה נוסף טיול המבולעים.
לא ברור אם בוואדי ערה.
ברור שלא ניסע למקום הוא לא נהיה בטוחים.

והשנים עוברות... וכמו כלום לא השתנה...

"ביטחון איננו רק המנע, המטוס וספינת הטילים. ביטחון הוא גם, ואולי אף קודם כול האדם - האדם, האזרח הישראלי. ביטחון הוא גם החינוך של האדם, הוא הבית שלו, הוא הרחוב והשכונה שלו, הוא החברה שבתוכה צמח. וביטחון הוא גם התקווה של האדם"

דבריו של יצחק רבין בישיבה הראשונה של הכנסת ה-13 והשבעת ממשלתו ב-13 ביולי 1992

ביום ראשון,

י"ב חשוון תשע"ו

25.10.2015

נציין 20 שנה לרצח יצחק רבין.



בשעה 18:30

על הכנת הערב שוקדים נערי ונערות הצריפיה וחברי קומונה א' – השינשנים.

"האלימות היא כרסום יסוד הדמוקרטיה הישראלית. יש לגנות אותה, להוקיע אותה, לבודד אותה. זו לא דרכה של מדינת ישראל. בדמוקרטיה יכולות להיות מחלוקות, אך הכרעה תהיה בבחירות דמוקרטיות, כפי שהיה הדבר ב'92, שם נתנו לנו את המנדט לעשות את מה שאנו עושים ולהמשיך בכך."

מתוך נאומו האחרון של יצחק רבין בעצרת השמאל בה נרצח, 4 בנובמבר 1995

אנו מקווים לפגוש ציבור גדול מכל קשת הגילים מגיע למקס.

ועוד תזכורת אחת, כי אנחנו כבר "אחרי החגים", ורגע לפני החורף:
לאורך החודשים האחרונים התעניינו אצלי מספר חברים במסעות המבוגרים שאני מובילה (ביחד עם גילי יני - המדריך) לפולין.
אחרי שלושה מסעות כאלו, אין לי ספק היום שזהו מתכון מסע ייחודי, שנותן למשתתפיו חוויה אחרת.
(בשלושת המסעות יצאו מדגניה קרוב ל - 30 איש. דגניתים, ובני משפחותיהם.)
באתר דגניה ישנו קישור לדף הפייסבוק שפתחנו למסעות:

מארג חוטים - מסע ייחודי לפולין במגע אישי
<https://www.facebook.com/MaaragHutim?ref=hl>

לאור ההצלחה השנה החלטנו לצאת ב- 2016 פעמיים, ל-ששה ימים מלאים וחמישה לילות.
16-21 במאי.
9-4 ביולי.
מסלול המסע נבנה דרך קשרי המשפחה והעניין של משתתפיו, ולכן, מי שמעוניין, זה הזמן לפנות אלי.
אם תהיינה פניות לביקור במערב אוקראינה, נכניס את האזור במסע הראשון כנראה.
אתם מוזמנים לעניין במסע את המעגלים הסובבים אתכם, ולייצר קשר איתי.

ולסיום, קטע מתוך מכתב שהישיבה של אלוני סור - ראש מועצת עשר הנגב:
בראשית א'

ב. והארץ, היתה תהו ובהו, וחשך, על-פני תהום; ורוח אלהים, מרחפת על-פני המים. ג ויאמר אלהים, יהי אור; ויהי-אור. ד וירא אלהים את-האור, כי-טוב; ויבדל אלהים, בין האור ובין החשך. ה ויקרא אלהים לאור יום, ולחשך קרא לילה; ויהי-ערב ויהי-בקר, יום אחד.

כמה מתאים השבוע הזה, בו מתחילים את קריאת התורה מראשיתה, בכדי לחזור בו אל הבסיס, אל אבני היסוד של החיים התבוניים שלנו, כאן על פני האדמה: היכולת הנשענת על בריאתנו "בצלם" להבחין בין האור לבין החושך, בין הטוב לבין הרע. כמה ראוי, בימים של אלימות, בשעות של פחד, לחזור ולהיזכר בכישורים שמבחינים אותנו - כך אנחנו אוהבים לחשוב - משאר יצירי האל/הטבע.

נכון, לעתים, האור שלך הוא החושך שלי, לעתים הטוב שלי הוא הרע עבורך. ובאמת, נראה שלא נוכל להציב כיעד ריאלי לשנה הקרובה את השלום הכלל העולמי. אבל חובתנו הבסיסית היא להיות מסוגלים לעשות לפחות שני דברים בעת ובעונה אחת: להגן על אהובינו ולהושיט יד של שלום אל שכנינו.

הבטחת שלומם של בני השבט שלנו היא אינטואיציה שטבועה בנו והיא ראויה לאו דווקא מפני שאנחנו צודקים אלא משום שכחלק מהיצורים בכדור הכחול שלנו אנחנו מתוכנתים גנטית לשמור על עניי עירנו. כך נמשיך ונעשה. אך "מותר האדם" הוא ביכולתנו לזהות את האור הקיים גם בקרב מתנגדינו, גם בקרב יריבינו ו...כן, גם בקרב אויבינו.

...שני ימים טובים מאודים... ארגונואל בקבאג ושבג ובכא!... גאו